

היה נוח לו אילו לא היה לו מת כלל, ולא היה צריך לעסוק בהוצאתו.⁽⁷⁾

וסובר רבינו שמעון דמלאה שאינה צריכה לגופה פטור עליה, דלא היו בכלל "מלאת מחשבתי", אלא אם צריך את הוצאה, בכרך שהוא צריך את החפץ במקום שהוא מוציא אותו אליו.

גמרא:

תנו רבנן: המוציא אוכלין בשיעור הוצאה אוכלין:

אם הוציא הכלי, חייב על האוכלין ופטור על הכללי. כיון שהכללי טפל לאוכלן.

ואם היה הכלי צריך לו שורצה להשתמש בכללי עצמו במקום שהוא לישם — **חייב אף על הכללי.**

חייב על הוצאה אדם חי, מפני שהחי נחשב כאילו הוא נושא את עצמו ומיקל מהמשא⁽⁶⁾ — **פטור אף על המת,** שהמת טפל לו.

הוציא את המת במתה — חייב על הוצאה המת.

ובכן המוציא בזיות בלבד מן המת, ובזיות מן הנבלת, ובעדשה מן השריין, חייב. שהויאל והם מטמאים בשיעור זה, הוצאה חשובה היא, שהרי הוא מצל עצמו מהטומאה ע"י הוצאה זו.

ורבי שמעון פוטר אפילו במושcia מת שלם. משום שהוא מלאה שאינה צריכה לגופה. שהרי אין לאדם צורך בהעברת המת מביתו אל מקום אחר משום שהוא צריך את המת במקום الآخر.

אלא כל הצורך שלו הוא רק בהוצאהו מביתו, שרצונו לסלק את המת מביתו. יותר

אינו יכול לדחתם אם האינו יכול היה מסיר את ידו היה יכול השני לשאת לבדו הלכך הוא מסיע שאין בו ממש וחשביבן את היכול כאילו הוא לבדו נושא, אבל בחיי אין אפשרות שהחי לא יסיע והוא מסיע שיש בו ממש. הלכך פטור הנושא משום שנים שעשווהו.

7. כ"כ רשי", והתו' בד"ה רבינו שמעון [לקמן צד, א] למה פטור בנושא את החי. אי משום שהוא קל יותר הרי גם על משא הקל ביותר חייב, ואי משום שהוא מסיע בנשיה והו שנים שעשווהו, הרי הנושא אינו יכול לשאת עצמו בלבד ואילו הנושא יכול לנושא גם ללא סיועו שהרי גם אילו היה מת היה בכחו לנושאו, והו זה יכול וזה אינו יכול שהיכול חייב. ותידכו שככל מלאכות שבת לפינן ממשכן ושם לא היו נושאין דבר חי שהתחשים והאלים היו הולכים ברגליהם וגם החלזון היו פוצעין אותו מיד טרם ימות כדאמרין לעיל עה, א דניא לאיה שצבעו יהא צלול יותר.

ובתו' הרא"ש מבאר שבאמת הטעם משום הדמיון שעשווהו, ולא דמי לזה יכול וזה